

Prótár Noémi

Miért pont olasszal indultál az OKTV-n?

Igazából indultam angolból, és nyelvtanból is, de leginkább az olaszban reménykedtem. Alapvetően azokkal a tárgyakkal indultam, amik érdekelnek, és amiket szeretek.

Szerinted mire van szükség ahhoz, hogy valaki induljon az OKTV-n?

Szerintem nem kell hozzá semmilyen különleges képesség. Ha az embert érdekli egy tárgy, és hajlandó vele behatóbban is foglalkozni, akkor szerintem abszolút megéri. Nem gondolom, hogy bármi különös adottság kellene hozzá, csak egy jó tanár.

Hogy tudtad meg, hogy bejutottál a döntőbe?

Tavaly is úgy volt, hogy egy héttel később már tudtuk az eredményt, szóval nem ért akkora meglepetésként, hogy aznap derült ki. Emlékszem, hogy nagyon elhúzták, napközben többször is találkoztunk a Tanárúrral, és mindig mondta, hogy még mindig nincs eredmény. Szerdán nyolcadik órában van olasz szakkör, és ott tudott pontos eredményt mondani.

Ki és hogyan segítette a felkészülést?

Ertl Péter Tanárúr rengeteg idővel, türelemmel, és biztatással, amiért nagyon-nagyon hálás vagyok. Úgy gondolom, ez nem is csak feltétlenül az én érdemem, hanem nagyon nagy része van benne neki is. Rengeteg feladatsort állított össze, bármilyen kérdés merült fel bennem az olasszal kapcsolatban, mindig fordulhattam hozzá. Órákon kívül is sokat foglalkozott velem.

Hogy érzed, hogy sikerült a döntő?

A hallásértésnél egy-két dologban nem vagyok teljesen biztos, a szóbeli résznél pedig az utolsó sorszámot húztam ki, így elég sokat kellett várnom, hogy sorra kerüljek. De alapvetően jó hangulatúnak éreztem, és bizakodom a legjobbakban.

Tavaly is indultál a versenyen. Milyen volt így, gyakorlott versenyzőként úja próbálkozni?

Igazából ez annyiban volt segítség, hogy tudtam, hogy fognak folyni a dolgok. Tavaly értek meglepetések, amiket sem én, sem a Tanárúr nem tudtunk. Például, hogy a középdöntőben háromszor lehet meghallgatni a szöveget – mi mindig csak kettővel gyakoroltunk. Szóval ez egy abszolút pozitív csalódás volt. Mivel sokkal kevesebbel gyakoroltam, harmadjára már sokkal többet kihallottam. Jó volt, hogy tudtam, mire számítsak, és nem volt bennem bizonytalanság sem.

Milyen előnyökhöz jutottál azáltal, hogy beszélsz olaszul?

Mindig nagy örömmel tölt el, ha megszólalok olaszul, és a körülöttem lévő olaszok ezt pozitívan fogadják. Szerintem ez kitágítja az ember világnézetét, ha másik nyelven is képes kommunikálni, és másik nyelven íródott dokumentumokat is tud olvasni. Érdekes megfigyelni, hogy melyik nyelv mire helyezi a hangsúlyt. Nem mondom, hogy az olasz nem beszélt nyelv Magyarországon, mert viszonylag sokan tanulják – főleg gimnáziumi keretek közt -, de úgy gondolom, hogy ez a jövőm szempontjából mindenképpen hasznos lesz.

Mi volt a legemlékezetesebb dolog, ami Olaszországban történt veled?

Az alatt az egy hét alatt, amit kint töltöttünk, csomó fura és vicces szituációba kerültünk. Akkor egy nyelviskolába jártam Budapesten, ahol olaszul tanultam. Ennek a kurzusnak éppen a közepén jártam, szóval nem volt annyira magasszintű biztos olasztudásom. Nagyon sok olyan szóra, és kifejezésre lett volna szükségünk, amivel még nem rendelkeztem. Egy baráti családdal voltunk kint, és egyszer az ő kocsijukkal történtek apróbb problémák. Nyilván el kellett mennünk szerelőhöz, és a szüleink szépen megkértek, hogy mondjam el, hogy valami probléma van az autóval, és valószínűleg a szelepsapka lesz az, és hogy szeretnék kérni egy olyan papírt, amit be tudnánk mutatni a biztosítónak. Később elfogyott a kontaktlencse-vizem, úgyhogy el kellett mennem az optikába. Ott egy olyan ember szolgált ki, aki amúgy nagyon barátságos és segítőkész volt, csak sajnos raccsolt és selypített, úgyhogy nem volt az igazi. *(nevet)* Egyszer meg Firenzében rossz buszra szálltunk, és eltévedtünk a városban. Direkt úgy kerestünk parkolóhelyet, hogy onnan csak egy villamosra kelljen felszállni, ami rögtön bevigyen minket a városközpontba. Ez a villamos viszont felújítási munkálatok miatt csak a pálya egy részén járt, onnan pótlóbuszok voltak. Befelé ezzel nem is volt probléma, azonban visszafelé rossz számjelzésű buszra szálltunk, és így elkerültünk Firenze kertvárosi részébe. Mókás volt onnan visszatalálni. Persze végül mindent sikerült megoldani, bár nem feltétlenül az olasztudásomnak köszönhetően.

Nemrég egy pályázat keretein belül kiadták egy novelládat. Mi vitt rá arra a döntésre, hogy ne csak a fióknak írd, hanem élesben is kipróbáld magad?

Igazából régi álmom volt, hogy megjelenjen valahol az, amit írtam, és ez a pályázat (ami amúgy a Facebookon jött velem szembe) nagyon jó lehetőségnek tűnt, pont beleestem a korhatárba, nem volt témamegkötés... És magát a novellát is élveztem írni. (Azonban nem ez volt az első, hogy pályáztattam egy írásom, az első regényem is elindítottam egy versenyen, de ott számomra az volt az igazi lécs, amit meg kellett ugrani, hogy egyáltalán a regényt befejezzem a kéziratot, így nem volt nagy csalódás, amikor kiestem.)

Milyen hobbijaid vannak még?

Viszonylag régóta zongorázom, és azt nagyon-nagyon szeretem, mert ki tud kapcsolni. Idén heti egy edzéssel táncolni is visszamentem. Most már csak azokat a dolgokat tartom meg a szabadidőmben, amiket feltétlenül szeretek. Emellett szívesen olvasok, nagyon szeretek zenét hallgatni, és zenét „csinálni”, ezenkívül természetesen – mint mindenki – szívesen találkozom a barátaimmal, és utazni is nagyon szeretek.

Ha lenne egy napod, amit szabályoktól/pénztől/időtől/távolságtól függetlenül bármivel eltölthetnél, mit csinálnál?

Hát, az borzasztó jó lenne! Először is aludnék. *(nevet)* Utána pedig elmennék egy-két olyan városba, amelyre a közeljövőben nem feltétlenül lenne lehetőségem. Egy huszonnégy órás világszerte utat sajnos nem hangzik annyira jól, mivel nem maradna elég időm, azonban ha valóban számolhatok több idővel, akkor szívesen megnézném például New Yorkot, valamint Amerika többi nagyvárosát, és Európáit is. Tényleg végtelen időre lenne szükségem, de azért kialudnám magam.

Mi a legemlékezetesebb élményed az elmúlt nyolc évből?

Talán a végzős kirándulást mondanám, mert ez volt kábé az utolsó alkalom, amikor együtt tölthettünk egy hosszabb időt anélkül, hogy a tanulással kellett volna foglalkozni. A nyolc év alatt a BKTN-ek általában nagyon pozitív és maradandó nyomot hagytak bennem, valamint órákra is élveztem bejárni. A spontán rendezvényeket is nagyon szerettem, például amikor mi szerveztük tizedikben a teaházat, nyolcadikban meg a farsangot.

Mit üzennél azoknak, akik most kezdik a gimnit?

Próbáljatok meg afelé orientálódni, ami érdekel benneteket, ebben pedig igyekezzetek minél több lehetőséget megragadni és kihasználni. Érettségizetek minél többet előrehozottan, mert nagyon hasznos! Szeretni fogjátok magatokat érte.

Mik a terveid a jövőre?

Az ELTE magyar szakja van nálam első helyen megjelölve. Ha oda felvesznek, akkor olasz minort szeretnék felvenni. Szeretnék sok időt tölteni külföldön, valószínűleg Firenzében, egy dupladiplomás képzésben szeretnék részt venni. Amúgy tolmács szeretnék lenni. Természetesen arra is van tervem, hogy hol, és milyen keretek közt, de ez még nagyon képlékeny: diplomáciai területen, vagy az Európai Parlamentben például szívesen dolgoznék. Ez ugyan elég nagy falat, de igyekszem mindent megtenni érte.